

Af de ny Bestemmelser, som ere indførte i Loven findes der i § 18 forskellige Foranstaltninger mod Indførsel af Mælk. Det sidste Stykke er nyt, og det lyder saaledes: „Naar der haves Mistanke om, at forekommende Sygdomstilfælde af den omhandlede Art skyldes Smitte ved Mælk, som er indført fra en Ejendom, der ligger uden for Sundhedskommissionens Virksomhedsomraade, kan Kommissionen foreløbig forbyde Indførsel af Mælk fra denne Ejendom imod at yde Erstatning til vedkommende for det derved lidte Tab. Om den i saa Henseende trufne Foranstaltning, skal Underretning straks meddeles til Sundhedskommissionen for det Sted, hvor Ejendommen er beliggende.“ Jeg finder, at denne Bestemmelse kan blive ret farlig, farlig over for de Folk, som producere Mælk og farlig for Statskassen, som skal udrede Erstatningen, hvilket den jo bliver tvungen til. Det kan hænde, og det har vist sig for ikke ret længe siden her i Kjøbenhavn, at der opstod Mistanke mod et bestemt Mejeri, og at denne Mistanke var aldeles ugrundet. Det er ikke ret længe siden, at en Læge paa Østerbro udkastede Mistanke mod et Mejeri ude i min Omegn for, at det bragte Smitte til Kjøbenhavn, vedkommende Læge fraraadede alle at købe denne Mælk, og Følgen var den, at Manden, der ejede Mejeriet, slet ikke kunde sælge sin Produktion. Det er ikke alene gjort med det Tab, som voldes øjeblikkelig ved, at Manden ikke kan sælge i saa og saa mange Dage, men det er meget vanskeligt for en saadan Mand at erhverve sig Kunder igen; naar der først er faldet Mistanke paa ham om, at han har leveret smittefarlig Mælk, saa er det ikke saadan at blive rensset for den igen. Hvis man tænker sig, at Sundhedskommissionen her i Kjøbenhavn kan forbyde Indførsel af Mælk fra en bestemt Ejendom uden for Kjøbenhavn uden at sætte sig i Forbindelse med den lokale Sundhedskommission og uden at foretage de Undersøgelser paa Stedet, der ere nødvendige for at begrunde Mistanken, synes jeg, man let kan komme til at gøre vedkommende Producent Uret. Naar det sker, maa det selvfølgelig erstattes, men hvor vidt har man saa i Sinde at gaa med Erstatningen? Hvis man blot skal erstatte ham

det Tab, han har haft i de Dage, han er bleven forhindret fra at sælge, kan den muligvis ikke blive saa stor, men hvis man tillige skal erstatte ham det Tab, hans Forretning lider ved, at Mistanken er bleven rejst ugrundet, kan det blive en ret betydelig Byrde for Staten.

Jeg vil endnu blot knytte nogle Bemærkninger til § 24; i denne er der indført en ny Bestemmelse, der siger: „Som Sygebesøg betragtes de Besøg i Hjemmene, som Udfærdigelsen af de i § 15, 2det Stykke, og § 19, jfr. § 23, omhandlede Attester paakræve.“ Jeg formoder, at disse Attester i Reglen ville kunne udstedes, uden at Lægen personlig kommer til Stede i Hjemmene, og jeg antager, at det vil blive et ret betydeligt Antal Attester, der vil blive Tale om, det vil derfor ogsaa medføre ret betydelige Udgifter, og jeg tror, at man her kommer ind paa en Glidebane, som man maaske senere vil fortryde. I det næste Stykke af samme Paragraf er man derimod gaaet den modsatte Vej, der staar: „Derhos tilkommer der Epidemilægen, naar han som saadan til Opfyldelse af de Pligter, denne Lov paalægger ham, kaldes udover 2,000 Alen fra sin Bopæl, fri Befordring, beregnet til Lands til 2 Kr. pr. løbende Mil, og, naar Forretningen (herunder indbefattet Rejsen frem og tilbage) medtager over 6 Timer, i Dagpenge 4 Kr. for hver 6 Timer.“ Altsaa naar Lægen har en Forretning, der varer over 6 Timer, faar han i Dagpenge 4 Kr. for hver 6 Timer, men varer den kun 5½ Time, faar han slet ingen Ting. Nu vil det i Reglen være saaledes, at Sundhedskommissionens Møder ville kunne tilendebringes paa mindre end 6 Timer. Ofte er Lægen jo tvungen til at rejse hen til det Sted, hvor Mødet holdes, men selv om man altsaa tager Rejsetiden med i Betragtning, og da den foregaar paa Jærnbane, varer den jo i Reglen ikke længe, vil man alligevel vanskelig naa op til en Tid af 6 Timer, og Følgen bliver, at Lægen saa godt som aldrig faar noget for at give Møde. Ligeledes naar det gælder om at tage ud paa en Ekspedition for at undersøge Lokaler eller lignende, faar Lægen som oftest heller ingen Ting. Ved denne Bestemmelse i Loven mener jeg, at man gaar Lægen for